

Kapitán na
povrázku
osudu

Martin Sedlák

Kapitán na povrázku osudu

eknizky.sk

Martin Sedlák

Táto poviedka bola prihlásená do súťaže

TISÍC SLOV . JEDEŇ PRÍBEH .

Táto kniha bola vyrobená pomocou pressbooks.eknizky.sk a PDF bolo vytvorené pomocou PrinceXML.

Kapitán na povrázku osudu © eknizky.sk. All Rights Reserved, except where otherwise noted.

Táto noc bola veľmi chladná a upršaná. Samotný dážď, valiaci sa z hustých mračien, bol mrazivý. Nechýbalo veľa a padal by vo forme snehových vločiek. Nič nezvyčajné pre toto ročné obdobie, ktoré miestni nazývali „posratý čas“. Úzke uličky vystlané kamennou dlažbou pohlcovali zrážkovú vodu a na miestach, kde sa jej nazhromaždilo viac, sa vytvárali mláky. V nich sa okrem pouličného osvetlenia zrkadlili chudobné prístrešky postavené nahusto, jeden vedľa druhého, akoby sa obyvateľstvo celého sveta malo zmestiť na tento malý kúsok zeme. Kde-tu prebehla zmoknutá a vychudnutá mačka, snoriaca po potrave. Inak ulice, v iný čas rušné, boli teraz celkom pusté. Jediným príživníkom, ktorý sa nehlučne vtieral do ich priestoru, bola hustnúca biela hmla. Ako sa rozrastala, obklopovala smutné obydlia na tomto vršku, akoby príroda sa pokúšala zakryť to nepekné. Postupne nebolo vidieť takmer nič... obraz, ktorý vyjadroval, ako sú niektoré miesta na zemi celkom bez významu, stratené a zabudnuté.

Nie všetci v túto noc spali. Ale aj tí, čo boli bdeli, sa pokúšali vo svojej mysli zatemniť nepríjemné pocity, ktoré spôsoboval čas vonku. Pomáhal im pritom alkohol a dobrá partia. V miestnosti ich bolo asi dvadsať, známi i neznámi. Sedeli na drevených laviciach pri masívnych drevených stoloch, z polovice opití, ale dostatočne triezvi, aby si od prsnatej hostinskej vyžiadali ďalší pohárik nápoja, ktorý prinášal teplo ich duši. V kozube horel oheň, do ktorého vkladal drevá upotený hostinský, a u každého prišielca vyvolával pocity, akoby sa ocitol na inom mieste, nie chudobnom, nie chladnom, nie neznámom, na mieste, kde všetci boli jedna veľká rodina. A taká atmosféra tu aj panovala. Muži s jazvami po tele, mladí i starí, zväčša námorníci,

2 Kapitán na povrázku osudu

rozprávali si medzi sebou príbehy zažitú na mori. Spoločne sa smiali a spoločne plakali. Medzi nimi sa nachádzal aj jeden postarší muž so šedivými vlasmi a bradou, so smútkom v očiach. Neprítomne hľadel do svojho pohára, akoby bol nádobou jeho myšlienok, ktoré sa snaží znovu spatriť. Pripomínal tvrdú a nehybnú sochu. Keď hostinská pristúpila k jeho stolu a všetkým, vrátane neho, štedro doliala temný rum vysokého kalibru, táto meravá socha náhle ožila. Jeho oči sa rozžiarili, pery vytvarovali úsmev zčasti zakrytý pestovanou bradou a kapitán konečne uchopil myšlienku usídlenú v pohári. Pravačkou ho zdvihol do výšky, dôsledne si prezrel farbu nápoja vo svetle, neskôr partiu vôkol seba, a silným hlasom začal zasnene rozprávať svoj príbeh:

„V živote som mal len dve lásky. Rum a Rumi. Obe mi dokázali spríjemniť život a vzájomne sa dopĺňali. Rumi bola mojou Múzou, vysnívanou ženou, ktorej prítomnosť mi prinášala neobyčajnú radosť. Rum mi bol oporou, keď Rumi bola vzdialená, kalil moju skleslú náladu a pomáhal zabudnúť na samotu. Keď loď s mojou posádkou vyplávala, noc sa podobala na tú dnešnú. Morské vlny sa zúrivo prevaľovali, rástli a mizli, besne syčali a penili, pohrávali sa s našim plavidlom ako s kúskom dreva, no my sme sa odvážne plavili vpred. Našu loď, postavenú z cédrových dosiek a dlhú asi tridsať metrov, obsluhovalo pätnásť námorníkov. Muži robili všetky potrebné práce dňom i nocou, behali po palube alebo liezli po stožiaroch a napínali plachty, a boli natoľko zohratí, že sme zdolali každú búrku. Mojou úlohou bolo stáť pri kormidle, vydávať rozkazy svojim podriadeným, sledovať hviezdy, polohu slnka na oblohe, zmeny počasia a okolie, aby sme nestratili svoj kurz a vyhli sa ostrým skaliskám či plytčine. Niekedy, keď more bolo pokojné, nechával som Henryho viesť loď a sám som sa vyšplhal do koruny stromu, ktorý vyrastal z prednej časti paluby, a premýšľal som. Celé hodiny, celé noci. Niekedy mi spoločnosť robili vtáky. Raz to boli morské čajky, inokedy pelikány,

a keď sme zablúdili do prapodivných miest, prilietali rôzne živočíchy, ktoré som nikdy predtým na vlastné oči nevidel. Namiesto peria rybie šupiny, rozdvojený zobák, okrúhle krídla, a len jedna noha, na ktorej poskakovali na zemi. Ostrovy či pevniny, pri ktorých sme z času na čas zakotvili, tiež vzbudzovali údiv. Raz, bolo to ako včera, sme s polovicou posádky opustili loď a na malej loďke sme sa prepravili na prvý pohľad k nezvyčajnému miestu. Páchlo a po členky zaborení sme kráčali bahnom. Mnohí z nás zvažovali, že sa vrátia. No tí ostatní, ktorí videli ďalej, ich povzbudzovali a poháňali vpred. V diaľke, nech to znie akokoľvek neuveriteľne, sa nachádzalo nádherné miesto. Vysoké skaliská, posiate zelenými stromami a rastlinstvom, vyčnievali zo zeme z troch strán a obkolesovali lagúnu s krištáľovo čistou vodou. Zo samého vrchu prostrednej skaly sa sypal vodopád, a ako dopadal na hladinu priezračnej lagúny, spôsoboval mohutné dunenie a drobné slzy padajúcej vody sa ronili na všetky strany, pričom zvlhčovali šedú skalnatú stenu a vzduch, zanechávajúc jemný, vlhký opar. V plytčine popri okrajoch lagúny sa kráľovsky prechádzali ohnivé plameniaky a živili sa drobnými rybkami. Vo vzduchu poletovali pestrofarebné papagáje a tukany a zaplňali aj konáre a voľné miesta okolitých stromov a skál. Na jednom mieste, kde to umožňoval terén, srnky pili trblietajúcu sa vodu. Úžas nad krásou, ktorá sa nijako nespájala s bahennou pôdou, ktorou sme sa brodili, nahradil ďalší úžas. Tajomný most posplietaný z prírodných lán, ktorý sa tiahol z jednej strany skalísk k druhej, kde sa vyskytovala tmavá jaskyňa. S posádkou sme si vymenili nemé, ale veľavravné pohľady. Každý z nás vedel, že nás čaká dobrodružstvo. Toto neznáme miesto nás začalo opäť spájať, posmelovalo nášho ducha a ako posádku nás formovalo v jeden mocný celok. Muži, ktorí predtým zúfali, teraz odvážne vykročili. Mrzutosť vystriedalo opojenie.

Keď sme dorazili k tomu prekrásnemu miestu, uvedomili sme si, že zblízka je ešte krajšie. Mohli sme sa ho dotknúť, vdychovať

4 Kapitán na povrázku osudu

jeho vzduch, cítiť jeho šťastnú atmosféru, prežívať chvíle spolu s ním. Tento kus prírody mal v sebe akúsi neveriteľnú moc, že akékoľvek boli naše povahy a v živote sme vykonali rôzne zlé skutky, toto miesto nás očisťovalo, robilo lepšími a krajšími. Muži si dali pohov. Usadili sa v tráve, iní si vyzliekli špinavé oblečenie a vliezli do vody, ďalší sa premiestňovali odľahčenými pohybmi v miestach pri ohlušujúcom vodopáde. Zrejme by som nasledoval svojich spolupútnikov pri blaženom kúpeli, ale niečo mi navrávalo, že moje poslanie je iné. Zahaľadel som sa do výšky, premeral si ozrutné skaly, až nakoniec som pohľadom spočinul na tmavých, otvorených ústach jaskyne. Zobral som so sebou dvoch mužov a presúvali sme sa v tieni stromov, hľadajúc cestičku, ktorá nás zavedie k mostu vedúcemu k čiernej diere. Po prekonaní menších i väčších prekážok, keď les konečne stratil na hustote, sme sa ocitli na okraji skalného úpätia, na mieste, kde začínal most pozostávajúci z driev a lán. Dosahoval dĺžku prinajmenšom sedemdesiat metrov a aby sme ho prešli, vyžadovalo si to dávku odvahy. Po pravej strane sme mali vodopád, po ľavej otvorené priestranstvo, odkiaľ sme prišli, a pod nami lesknúca sa lagúna, ktorá okrem škrekotu vtákov bola teraz zaplnená aj pokrikmi zabávajúcej sa posádky. Ani neviem, či si vôbec uvedomili, že sme ich opustili. Šiel som prvý a za mnou môj dvojčlenný sprievod, vo vzájomných rozostupoch asi pätnásť metrov. Most, ako sme po ňom kráčali, sa pohupoval z jednej strany na druhú, a bol cítiť aj istý poryv vetra. Sila, ktorá nás prit'ahovala k jaskyni, však bola pevnejšia. Nakoniec sme sa všetci traja ocitli pred jej vchodom. Jack, ktorí bol od nás vyšší a pribratejší, zapálil ručne zhotovenú fakľu.

Vkročili sme dnu.

Na tomto tmavom mieste bol chlad. Slnéčné lúče sem nedopadali a teplota výrazne klesla o niekoľko stupňov. Zimomriavky, ktoré mi prebehli po tele, však mali aj inú príčinu. Mohol to byť strach z neznáma, vzrušenie či okamih neistoty. Kráčali sme opatrne vpred,

naše kroky sa ozývali spolu s echom v uzavretom priestore jaskyne, a žiara fakly osvetlovala okolité steny. Na prvý pohľad to nebolo celkom jasné... až teraz, keď sme boli dnu, sme si uvedomili rozľahlosť tohto miesta. Ako sme postupovali do jeho útrobov, nejednému z nás napadlo, že sme sa ocitli v akomsi tuneli. Keď som sa otočil, vonkajšie svetlo sa za nami strácalo, a čoraz väčšia tma a stiesnenosť nás pohlcovali. Po niekoľkých minútach sme dorazili na miesto plné stalaktitov a stalagmitov. Bolo počuť kvapkanie vody, dokonca i steny boli vlhké. Tu jaskyňa končila. Jack prechádzal po obvode tejto prírodou vytvorenej miestnosti, akoby mu diktoval inštinkt, že na konci tohto dobrodružstva musí očakávať nejakú odmenu. Nakoniec, keď sme pozorovali pohybujúci sa oheň z ľavého kúta jaskyne, ozval sa Jackov neistý, trochu prestrašený, ale zároveň nadšený hlas:

„Kapitán, niečo som našiel.“

Vybrali sme sa za Jackom. Ten odstúpil a nám sa naskytol pohľad na jeho objav. Po tele mi opäť prebehli zimomriavky. Na zemi ležala ľudská kostra. Jej kosti, už nie celkom biele, ale s nánosom šedosti, boli znakom, že tu pobýva dlhý čas. Ľavá noha bola na dvoch miestach zlomená. Obe ruky obopínali nejaký predmet, na ktorom mala položenú aj lebku. Akoby sa neznáma osoba uložila na spánok, z ktorého sa nikdy neprebudila. Sklonil som sa nad kostlivca a plný zvedavosti, pokúsil som sa vymaniť tajomný predmet z jej krehkého zovretia. Ako som sa o to pokúšal, počul som, ako popraskali jeho prsty a dokonca aj lebka, ktorá sa celý ten čas zdala byť odolnou, sa odtrhla od chrbtice a odkotúľala sa asi dva metre odomňa. Štrbatý úsmev s nádychom irónie a škodoradosti, ktorý mi venoval v okamihu, keď som v rukách víťazoslavne zvieral malú drevenú truhlicu, ma čiastočne znepokojil. V ten moment mi prebehlo mysľou, že to môže byť zlé znamenie.

Bol som síce kapitánom lode, ale Jack bol prvý, kto našiel

truhličku. Prevzal som preto od neho fakľu a pobádal ho, aby ju otvoril. Mal právo nálezcu. Jack sa široko usmial. Ľavou rukou držiac drevený objav a pravou jeho veko, pokúšal sa ho otvoriť. Vynaložil všetku svoju silu, ale darmo.

„Musí byť zamknutá,“ zahlásil sklamane.

„Nebud' hlupák,“ napomenul ho John, „nevidíš, že nemá zámku? Musí byť len poškodená časom. Daj to sem,“ a zobral mu truhlicu z rúk. No akokoľvek sa pokúšal, ani on ju nedokázal otvoriť. Nakoniec, nech je osud čírym neznámom, truhlica sa znovu dostala do mojich rúk. Chvíľkovo som ju pot'ažkal, prehadzoval si ju zľava doprava, a potom som skúsil svoje šťastie. Bez toho, aby som vynaložil nadmerné úsilie, truhlica sa poľahky otvorila. Všetkých nás to prekvapilo. A jej obsah tiež. Truhlica vo vnútri bola prázdna, až na jeden zvitok starého pergamentu.

„Mapa k pokľadu?“ spýtal sa s nádejou v hlase John.

Na jeho otázku nik neodpovedal, namiesto toho som truhlicu podal Jackovi, roztvoril pergament a nahlas prečítal text, ktorý tam bol napísaný úhl'adným písmom a ozdobený ornamentmi:

Nie každému, kto sa pokúsi o otvorenie tejto tajomnej truhlice, sa to zdarí. Tebe sa to podarilo. Osud? Ktovie... každopádne, opusti ostrov a vydaj sa na sever. Budeš sa plaviť niekoľko dní, až dorazíš k zálivu. Vyznačuje sa tým, že slnko tam visí nízko na oblohe a je neustále červené, akoby práve zapadalo. Ten záliv sa v našich časoch nazýval „rajske miesto“. Ak sa tam doplavíš, porozumieš, prečo. Život však nie je vždy žičlivý. Kto veľa získa, veľa aj stratí. Mysli na tieto slová.

J. W.

Pretreľ som si bradu, bez toho, aby som vyriekol čo i len jediné slovko. Zamyslene som sa díval na papier a teraz len pre seba si znovu a znovu čítal odkaz na starom pergamente. Aj keď som bol racionálny a pragmatický muž, ktorý pre svoje konanie vždy potreboval pádne

odôvodnenie, tentokrát som sa správal inak. Niečo v mojom vnútri, akýsi hlas, ktorý som doteraz nikdy nepočul rozprávať, mi začal šepotať slová, najprv mätko a tíško, a neskôr razantne a hlasno: *plav sa na sever. Na sever. Sever!* Aj keď zvyčajne som sa vedel ovládať, teraz som nevedel, čo sa so mnou deje. Akoby moje vášnivé bytie sa odtŕhalo od rozumového bytia a strhávalo ho so sebou na neznáme cesty, ktoré sa vopred nedali predvídať. Vtedy sa ozval John, na ktorom bolo badať sklamanie, že sme nenašli nič cenné:

„Obyčajný zdrap papiera. Cenný akúrat tak pre kostlivca.“

„Poďme späť,“ súhlasil s ním Jack.

Všetci traja sme sa pobrali k východu. John a Jack, nič netušiaci, akou vnútornou premenou prechádzam, sa tvárili mrzuto. A ja, navonok nejaviaci nič nezvyčajné, neustále som myslel na zašlú správu. A čím viac som sa blížil k východu, tým sa môj nový plán stával zreteľnejším.

***

Boli sme späť na lodi. Muži sa vzájomne zviťali s tými, ktorí ostali na lodi, a rozpovedali im o lagúne. Načúvali im pozorne a trochu neveriacky. Lutovali, že nešli spolu s nimi, no nakoniec sa s tým zmierili. Nikto však nepreriekol ani slovko o tom, čo sa stalo v jaskyni. Bez nejasných dôvodov, ostalo to len medzi mnou, Johnom a Jackom. Poslední dvaja to celkom zapudili zo svojej mysle. Jediný, kto sa sa nedokázal zriecť pomyslenia na túto udalosť, som bol ja. Keď námorníci vytiahli kotvu a vzdialili sme sa od ostrova asi dva kilometre, na prekvapenie všetkých som nariadil Henrymu, aby stočil kormidlo na severný smer. Následne nato som sa vyšplhal do koruny stromu, kde som ostal premýšľať po dlhý čas.

Plavili sme sa niekoľko dní. V noci sme sa riadili podľa postavenia polárnej hviezdy na oblohe, počas dňa podľa slnka. Posádka vykonávala bežné úkony, aby sa loď bezpečne plavila. Pri kormidle naďalej stál Henry. Mal moju dôveru. Ja som sa nachádzal

inde. V posledných dňoch som sedel na strome, hľadel na horizont pred sebou, a premýšľal. Pokojne sa mohlo zdať, že ma opustila všetka sila. No, bolo tomu práve naopak. Vnútorne som sa cítil celkom živý, radostný, mocný a plný očakávaní. Uvažoval som o rajskom mieste. O tom, ako vyzerá, o tom, čo ma tam čaká. Bol som presvedčený, že proroctvo ukryté v truhlici bolo určené len pre mňa. Čakalo tam roky, ukryté pred vlhkom a akousi tajomnou mocou aj pred otvorením nepovolanou osobou. Keď som tomuto poslaniu porozumel, neostávalo mi iné, ako nasledovať jeho inštrukcie. Nakoniec, bolo to vpísané v osude. Čo sa malo stať, sa stane. Bol som vykonávateľom toho, čo bolo vopred stanovené. A pre toto postavenie som nesmel uhnúť ani len o kúsok. Aj keď veci zvyknem dlho premýšľať skôr, ako ich vykonám, v tomto, a len v tomto prípade som vedel, že cesta na sever je tá správna voľba.

Z horného stožiara, kde stál pozorovateľ s ďalekohľadom, sa ozvalo jeho zvučné hlásenie: „Pevnina na obzore!“

Posádka natešene skríkla.

Zadíval som sa na horizont. Mal pravdu. Tam, v diaľke, sa črtali kontúry môjho vyvoleného miesta. Vedel som to podľa slnka, ktoré aj zďaleka, bolo tmavo červené ako krv vyvierajúca z hrdla podrezanej sliepky. Až potom som si uvedomil istú neobyčajnosť. To purpurové slnko patrilo výhradne k tejto pevnine. Pretože, vysoko na oblohe bolo aj druhé slnko, to, podľa ktorého sme sa riadili pri našej plavbe a ktoré dodávalo svetlo a teplo všetkým ľuďom tejto zeme. Spočiatku som nechcel veriť vlastným očiam, ale následne som si uvedomil, že námorníci na svojich plavbách ešte neprebádali veľa krajov. A preto sa tu naskytala jedinečná príležitosť... dal som rozkaz kartografovi, aby zakreslil cudzie územie, ktoré odteraz bude niesť moje meno – meno objavcu.

Ako sme sa približovali, záliv sa pred nami zväčšoval a voľným okom sme mohli rozoznávať jeho terénne prvky. Za krásou lagúny

vôbec nezaostával. Mal široké, pieskové pláže bielej farby, na ktorých rástli palmy, kokosové orechy a banánovníky. Škrekot opíc a iných zverov, ktorý doliehal až k našim ušiam z hustého porastu, nás presvedčil, že ľudská noha sem doteraz nevkočila. Voda, ktorá niesla našu loď v ústrety tejto kráse, bola jasne modrá až zelená, videli sme plávajúce korytnačky, morské ryby a manty. A, o niečo hlbšie, pestrofarebné korále, ktoré isto ukrývali ďalšie živočíchy. Muži natešene zízali na tento výjav. Nevieam, či Johna a Jacka to napadlo, mňa však rozhodne áno. Doplavili sme sa do rajského miesta. Zakotvili sme.

Po piesku som prechádzal naboso. Bol teplý a suchý. Pri každej dlhšej plavbe na stretnutí s pevninou boli najkrašie tie prvé momenty. Teplé a suché. Usmial som sa sám pre seba. Šťastie sa dá dosiahnuť viacerými spôsobmi, a aj keď trvá len okamih, je nezabudnuteľné. Podobné pocity prežívala aj posádka. Sledoval som mužov, ako sa rozpáchli na strany. Vyvádzali ako malí chlapci. Tešili sa.

Sadol som si do piesku, unesený čarom tejto romantickej krajiny. Mal som na dohľad celý záliv, v ňom zakotvenú našu loď, a z bočnej strany večne zapadajúce slnko. Pozoroval som ľahko sa prevažujúce vlnky a ukludňoval sa ich omamným šumom, prichádzajúcim v pravidelných opakovaniach. Ukolísaný týmto lahodným zvukom bol by som hádam zaspal, keď odrazu niečo iné vstúpilo do sledu žblnkotania, spôsobeného vlnami, ktoré zakončovali svoju púť na priľahlom brehu. Akýsi pôvabný hlas, ktorý spieval neznáme slová. Miestami znel veľmi tíško, inokedy o niečo hlasnejšie. Hlas, z ktorého kvapkal med. Začal som sa obzerať vôkol, s nádejou, že spatrím jeho pôvodcu. Hľadal som ho na nesprávnom mieste, na pevnine. Melódia však prichádzala od mora. A vtedy som si to všimol. Veľká rybia plutva, ktorá rozčerila vodu a zmizla pod hladinou. O niekoľko sekúnd nato, z vody sa vynorila tvár nádhernej rusovlásky, ktorá

pokračovala vo svojom speve. Celý skamenelý, díval som sa na toto stvorenie... ktoré však naďalej spievalo.

„Dievčina!“ zakričal som na ňu s rukami priloženými k ústam, aby ma lepšie počula.

Keď ma spozorovala, usmiala sa a poslala mi bozk.

Podlomili sa mi kolená. Už dlho som nevidel tak krásnu ženu.

A, akoby sa nič nebolo stalo, pokračovala vo svojej piesni.

Keď som na ňu opäť zvolal, mávla mi rukou, aby som k nej priplával. *Zahráva sa so mnou*, pomyslel som si.

„Môžem poznať tvoje meno?“ znovu som na ňu zakričal, aby som nestratil drahocenný kontakt.

Neviem, či mi rozumela. Každopádne, svoje meno mi neprezradila, a miesto toho začala plávať v kruhoch. Pohybovala sa rýchlo a prirodzene. Potom sa ponorila s hlavou napred, a vtedy som si všimol, že jej spodná časť tela je zakončená rybým chvostom. Žena, ktorá ma tak očarila, bola morská panna. Toho dňa som ju už nevidel.

Posádke som sa o nej nezmienil.

Stretli sme sa znovu. V ráno druhého dňa. Stál som obďaleč od mužov, po kolená vo vode, od pol pása nahý a umýval som si špinavé tričko. Priplávala potichu a so širokým úsmevom. Pozdravila ma slovami v cudzom jazyku, ktoré zneli, akoby voda stekala späť do mora a pritom so sebou brala drobné zrnká piesku. Odzdravil som ju svoju rečou. Priložila si ukazovák na pery, naznačujúc mi, že mám byť ticho, a potom ma vyzvala, aby som ju nasledoval. Neváhal som. Vesloval som malú loďku a pritom sa neustále snažil nestratiť ju z dohľadu. Zaviedla ma k našej lodi. Vyliezol som na palubu v momente, keď začala spievať. Pri jej sladkom hlase sa kosti v mojom tele začali roztápať a ja som klesal k zemi. Vdychujúc staré drevo paluby som opäť prišiel k zmyslu. Prešiel som k zábradliu, odkiaľ som videl, ako sa predvádza. Pred mojimi očami plávala,

tancovala, spievala. Sledoval som ju dlhý čas, nemo a s úžasom, až kým nezmizla.

Znovu som ju spatril až večer. V dobe, keď bola neprítomná, som sedel na strome a myslel na ňu.

Večer. Prihovárala sa mi svojou rečou. Nerozumel som, ale vedel som, že mi rozpráva niečo pekné. Tiež som si vylieval svoje srdce a rozprával som jej tie najkrajšie veci, ktoré ma dokázali napadnúť. A tak sme obaja medzi sebou komunikovali, aj keď sme vlastne nerozumeli, čo jeden alebo druhý skutočne vraví.

Naše stretnutia sa denne opakovali. Bol som od nej viac závislý. Keď sa dlho neukazovala, začínal som nervózniet'. Pil som rum, bral do ruky šabl'u a trénoval si výpady a šermovanie voči stromu, akoby to bol môj fiktívny nepriateľ. Len tak, unavujúc svoje telo a myseľ, som dokázal prežiť dobu jej neprítomnosti.

Posádke začalo byť zvláštne, že sa celý ten čas osamote zdržujem na lodi. Prišli za mnou, pokúsili sa nadviazať debatu a zistiť, čo je vo veci. Aj keď sme boli priatelia, vzhľadom na svoju hodnosť som si mohol dopriať isté nadradené správanie. O morskej panne, ktorá sa pred nimi ukrývala, som im nič nepovedal. Namiesto toho som ich vyzval, aby sa vrátili na pevninu, kde ich čoskoro budem sprevádzať. Nevedeli, že hovorím lož, ale uposlúchli ma. A tak nadišli pre mňa ďalšie chvíle, kedy som sa mohol tešiť spoločnosti morskej panny.

Ubehlo niekoľko ďalších šťastných dní, kedy som nadobúdal pocit, že z tohto miesta už nikdy neodídem. Všetko, čo som v živote potreboval, som nachádzal tu. Pre niektorých môže byť najcennejšie vlastniť pozemok, chatrč a mať susedov, pre mňa to bolo ľudské bytie, ktoré som miloval. A v tomto prípade tým bytím bola morská panna, od ktorej som sa nechcel viac odtrhnúť.

Raz, keď som sedel pri strome vyčerpaný šermovaním, sa nepredvídane objavila. Bola akási iná – viac prirodzená a dôverná

vo vzťahu ku mne. Vtedy som si uvedomil, že nielen ja som si k nej vytvoril silné púto, ale aj ona voči mne. Všimol som si, že chcela mi niečo povedať. Nahol som sa cez zábradlie, aby som bol k nej čo najbližšie. A v tom momente som začul tie najkrajšie slová, to najkrajšie meno:

„Volám sa Rumi. Ak chceš, aby som bola tvoja, nasleduj ma.“

Nemusela mi vravieť viac. V ten večer som zvolal posádku a vydali sme sa na cestu. Bol som jediný, kto videl Rumi, ako pláva pred našou loďou. Muži si mysleli, že sa vraciame späť. Ja som však vedel, že to nie je celkom pravda. Čakalo nás nové dobrodružstvo.

***

Loď sa bláznivo potácala. Vysoké vlny ju zdvíhali a znovu potápali. More bolo besné ako stádo hladných vlkov. Dážď, studený a ostrý, nás nepríjemne bičoval. Celé nebo bolo zatiahnuté tmavou oblačnou masou. Na rôznych miestach oblohy sa na niekoľko sekúnd objavil dlhý a kostřbatý blesk doprevádzaný hrmením. Zastihla nás poriadna búrka. Taká, akú sme doteraz nezažili a na ktorú sa dá len ťažko pripraviť. Na palube pôvodnú organizovanosť začala striedať panika a chaos. Vydával som hlasné povely, mnohé z nich však zanikli v tomto nepriaznivom počasí. Obával som sa najhoršieho. *Ak dnešný večer prežijeme, bude to nesmierne šťastie*, pomyslel som si. Vzápätí nato do nás udrela ďalšia silná vlna a naša loď narazila do skaliska zahaleného tmou. Počul som praskot dreva a loď, do ktorej začala prúdiť voda, sa naklonila na jednu stranu. Bol to náš koniec.

Z lode už trčal len stožiar, keď ja som stále bojoval s vodným živlom, aby som sa neutopil. V náručí som mocne zvieral prázdny drevený sud od rumu, ktorý ma ako tak držal nad vodou. Rozkašľal som sa, keď ma zaliala vlna a napil som sa slanej vody. *Na mori som žil a na mori umriem*, prebehlo mi mysl'ou, keď moje ruky začínali ochabovať od vyčerpania a chladu.

Nastalo ráno a ja som sa stále držal rumového suda. Búrka ustala

a more sa upokojilo. Nevieam, ako to bolo možné, ale prežil som. Nikoho iného z posádky som široko ďaleko nevidel. Aby som si dodal kuráže, opustený na mori, začal som spievať starú námornícku pieseň. Stíchol som, až keď ma vlny zanesli na neznámu pevninu. Tam, po niekoľkých týždňoch má zázračne našla rybárska loď, vzala na palubu, a po dlhom cestovaní som sa dostal späť do svojho kraja. Neustále som pritom myslel na Rumi, ktorá sa tak záhadne vytratila.

Ťažko som tiež niesol osud svojej posádky. Svoj žiaľ som zapíjal v tejto krčme. Pil som rum, akoby to bola voda, a opitý som prespával, kde sa dalo. Jedného dňa si ku mne prisadol cudzinec. Mal náladu na rozhovor, ja som mal zas chuť vyzvracať sa. Objednal mi polievku, slepačí vývar. Nechal ma jesť v tichosti, a keď sa môj žalúdok čiastočne upokojil, začal sa ma vypytovať na príčinu môjho terajšieho stavu. Po prvýkrát som niekomu povedal, čo sa naozaj stalo. Počúval ma pozorne, bez toho, aby súdil moje konanie. Keď som so slzami v očiach skončil svoje rozprávanie, vtedy mi povedal on jeden príbeh, legendu o morských pannách:

„Morské panny sú tie najkrajšie stvorenia, ktoré na našej zemi existovali. Povráva sa, že sa objavujú veľmi zriedka, ak vôbec, a niekedy môžu navodzovať dojem, že sú len preludom. Sú veľmi zvodné, sú to morské princezny. Pre človeka je veľmi nebezpečné, ak s nimi nadviaže kontakt. Morské panny totiž sú z polovice človekom a z polovice morským živočíchom. Majú preto nielen ľudskú, ale aj morskú povahu. A tak, ako sa mení more, raz je pokojné a inokedy zúri, tak sa mení aj správanie morskej panny. Raz ťa môže milovať, inokedy zaviesť do záhuby.“

Pozrel som sa cudzincovi do očí, ktoré boli modré a pokojné, ako more v zálive rajského miesta, ako voda v lagúne, kde som sa dostal k proroctvu. A vtedy mi znovu vyvstali v mysli jeho slová: *Život však nie je vždy žičlivý. Kto veľa získa, veľa aj stratí.*

***

14 Kapitán na povrázku osudu

Kapitán dorozprával svoj príbeh a partia prísediacich námorníkov ostala mlčky sedieť, každý hľadel buď do prázdna alebo na strápenú kapitánovú tvár. Drevo v kozube stále príjemne hrialo, hostinský s hostinskou bohato nalievali rum, a tak nikto nechcel ani len pomyslieť na počasie vonku. Nikto, okrem kapitána. Dnes bola presne taká istá noc, ako vtedy, keď vyplával so svojou posádkou k ostrovu s lagúnou. Hlbokým dúškom sa napil rumu, a pomyslel si: *ak by som teraz vyplával, možno by som ju znovu našiel. Rumi. Nakoniec, aj keď sa minulosť opakuje, nie som to ja, ale číry osud, ktorý rozhoduje v mojom mene?*